

Rju **MURAKAMI**
U miso supi
/////

ZA IZDAVAČA
Ivan Bevc
Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Slanački put 128
office@booka.in

www.booka.in

PREVOD SA ENGLLESKOG
Zoran Trklja i Ljiljana Bubalo

LEKTURA
Agencija Tekstogradnja

KOREKTURA
Agencija Tea Books

DIZAJN KORICA I PRELOM
Ivan Benussi

AUTOR LOGOTIPA
Aleksandar Mačašev

ŠTAMPA
DMD Štamparija

TIRAŽ
1500

Beograd, decembar 2010.

Prvo izdanje

BOOKA.

Knjiga **005**

Edicija **Istočno od raja**

RJU MURAKAMI
U MISO SUPI

Naslov originala

RYU MURAKAMI
IN THE MISO SOUP

Copyright © Ryu Murakami, 1997
English translation © 2003 by Ralph McCarthy
All rights reserved.

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

ROMAN

U miso supi
/////

RJU MURAKAMI

SA ENGLESKOG PREVELI
Zoran Trklja i Ljiljana Bubalo

BOOKA.

1

Zovem se Kendži.

Kada te reči izgovorim na engleskom, pitam se zašto na japanskom imamo toliko verzija iste stvari. Opako: *Ore no na wa Kenji da*. Ljubavno: *Watashi wa Kenji to moshimasu*. Neformalno: *Boku wa Kenji*. Gej: *Atashi Kenji 'te iu no yo!*

„A ti si Kendži!“, podgojeni američki turista napravio je veliku predstavu oko toga koliko mu je drago što me vidi. „Drago mi je“, rekao sam i rukovao se s njim. Bili smo u hotelu u blizini stanice Seibu Šindžuku, koji bi preko bare bio ocenjen sa oko dve i po zvezdice. Bio je to trenutak koji nikada neću zaboraviti – trenutak kada sam prvi put sreo Frenka.

Imao sam dvadeset godina i smatrao sam da je moj engleski daleko od savršenog. Radio sam kao „vodič kroz noćni život“ za strane turiste. U osnovi, usavršio sam se u onome što biste mogli nazvati seks turama, tako da nije bilo potrebe da mi engleski bude besprekoran. Od pojave side, industrija seksa nije baš raširenih ruku dočekivala strance – zapravo, većina klubova je prilično isključiva u svom odbijanju da usluži gaiđine¹ – ali veliki broj stranaca i dalje je bio spreman za akciju, i bili su spremni da mi plate da ih vodim po relativno sigurnim kabareima, salonima za masažu, sado-mazo barovima i *javnim kupatilima*. Ne radim za neku firmu, nemam čak ni kancelariju, ali običan oglas u časopisu za turiste na engleskom jeziku donosi mi dovoljno novca da platim kiriju za finu garsonjeru u opštini Meguro, da

1 Stranac, nejapanac. (Prim. prev.)

ponekad izvedem devojku na korejski roštilj, da slušam muziku koju volim i da čitam ono što želim.

Ipak, trebalo bi da spomenem da moja majka, koja drži mali butik u oblasti Šizuka, misli da pohađam pripremni program za fakultet. Nakon što je tata umro, kada sam imao četrnaest godina, mama me je sama podizala. U srednjoj školi sam imao prijatelje koji nisu imali problem da ošamare tu i tamo svoje majke, ali mene nikada ne biste videli da povređujem svoju. Iako nisam želeo da je razočaram, nisam planirao da upišem fakultet. Nemam gotovo nikakvu podlogu iz matematike ili fizike koja bi mi obezbedila diplomu, a sve što bi mi „umetnička“ diploma donela jesu sto i stolica u nekoj kancelariji. Moj san, iako ne polažem mnogo nade u njegovo ostvarenje, jeste da uštedim dovoljno novca i odem u Ameriku.

„Da li je to *Kendži turs*? Zovem se Frenk, turista sam iz Sjedinjenih Američkih Država.“

Kada je telefon zazvonio, u kasno jutro 29. decembra prošle godine, čitao sam članak o ubijenoj srednjoškolki. U članku je pisalo da je njen leš bio bačen u kontejner za smeće u relativno pustoj uličici Kabuki-čo oblasti Šinđukua. Ruke, noge i glava bili su joj odsečeni. Žrtva je bila iz grupe srednjoškolki koje su otvoreno nudile seks u tom kvartu, a bila je dobro poznata i u obližnjim „ljubavnim hotelima“. Nijedan svedok se nije pojavio i istražitelji još nisu imali jasne tragove. Članak je nedvosmisleno izrazio žaljenje zbog izgubljenog života, ali je istakao da će taj nesrećni slučaj možda pomoći da današnja omladina shvati kakav užas kriju pomodni izrazi kao što su „izlazak uz nadoknadu“ i da će sve devojke iz žrtvine grupe sada shvatiti puno značenje onoga što lakomisleno zovu „prodavanje“.

„Ćao, Frenk“, bacio sam novine na sto i pozdravio ga svojim uobičajenim pozdravom: „Kako ide?“

„Dobro. Video sam tvoj oglas u novinama, pa se pitam mogu li da te unajmim da me provedeš oko.“

„Tokio pink gajd?“

„Kako si pogodio?“

„To je jedini časopis u kome se reklamiramo.“

„Aha! Pa, mogu li da te unajmim za tri noći, počevši od večeras?“

„Sâm si, Frenk, ili imaš društvo?“

„Sâm. Problem?“

„Ne, ali za jednu osobu je skuplje – deset hiljada jena od šest do devet; dvadeset hiljada od devet do ponoći; i još deset hiljada za svaki sat nakon ponoći. Ne naplaćujem porez, ali plaćaš sve troškove, uključujući sve obroke i pića.“

„To je OK. Želeo bih tu 'od devet do ponoći' turu, počevši od večeras, ako mogu da te rezervišem na tri noći.“

Postojao je samo jedan problem – tri noći nas je delilo od novogodišnje noći. Imam devojkicu, Džun – srednjoškolkicu koja je, uzgred budi rečeno, celim bićem protiv „prodavanja“. Prekršio sam obećanje da ću s njom provesti Božić. To joj se uopšte nije svidelo, pa sam joj dao časnu reč, ukrštajući mali prst s njenim, da ćemo sigurno biti zajedno na odbrojavanju za Novu godinu. Džun je znala da bude baš nezgodna kad se naljuti, ali novac mi je bio potreban. Radim ovaj posao skoro dve godine, a još nisam uštedeo ni približno onoliko koliko sam se nadao. Rekao sam Frenku u redu, a sebi da ću za Novu godinu jednostavno izmisliti neko opravdanje i izvući se ranije.

„Biću u tvom hotelu u deset do devet“, rekao sam.

Frenk me je čekao u hotelskom kafeu. Pio je pivo. Sebe je opisao kao dežmekastog belca koji iz profila pomalo liči na Eda Harisa. Rekao je da će nositi kravatu na bele labudove, ali nisam mogao da ga promašim jer je bio jedini stranac u kafeu. Predstavio sam se i rukovali smo se. Proučavao sam mu lice i nisam mogao da nađem ni najmanju sličnost sa Edom Harisom iz bilo kog ugla.

„Hoćemo li odmah da krenemo?“, pitao je.

„Od tebe zavisi, Frenk. Ako imaš bilo kakvih pitanja, sada je trenutak da ih postaviš. U časopisima ne piše sve što bi trebalo da znaš o noćnom životu u Tokiju.“

„O, sviđa mi se kako to zvuči.“

„Šta?“

„'Noćni život u Tokiju' – sâm zvuk tih reči je na neki način uzbudljiv, zar ne?“

Jedno je sigurno – Frenk me ni najmanje nije podsećao na vojnike ili astronaute ili bilo koga da je Ed Haris glumio – više je ličio na posrednika u trgovini ili tako nešto. Nije da ja imam pojma kako bi posrednik u trgovini trebalo da izgleda. Hoću da kažem da me je zapanjilo koliko je bezličan i neinteresantan.

„Koliko imaš godina, Kendži?“

„Dvadeset.“

„O? Pa, kažu da Japanci izgledaju mlađi nego što jesu, ali to je tačno onoliko koliko bih ti dao.“

Kupio sam dva odela u autletu u predgrađu i kad radim uvek nosim jedno od njih. Zimi, kao sad, bio mi je potreban kaput i šal. Kosa mi je prosečne dužine, ne farbam je i ne nosim minđuše niti bilo kakav pirsing. Većina seks klubova je oprezna s posetiocima koji su na bilo koji način ekscentrični.

„A ti, Frenk?“

„Trideset pet.“

Nasmešio se dok je to izgovarao, i tada sam prvi put primetio nešto na njegovoj koži. Imao je vrlo prosečno lice, ali na osnovu njega nisam mogao da mu odredim godine. U zavisnosti od ugla pod kojim je padalo svetlo, u jednom trenutku je izgledao kao da je u dvadesetim, a u sledećem u četrdesetim ili čak pedesetim. Do sada sam radio sa skoro dve stotine stranaca, većinom Amerikanaca, ali nikada nisam video lice poput njegovog. Trebalo mi je vremena da tačno odredim šta je toliko čudno u vezi s njegovim licem. Koža. Izgledala je skoro kao veštačka, kao da je bila strahovito izgorela nakon čega su mu doktori

lice presvukli nekim materijalom nalik prirodnom, no koji su ljudi proizveli. Iz nekog razloga, te su misli uskovitlale neprijatna sećanja na članak iz novina, na ubijenu srednjoškolkicu. Srknuo sam kafu.

„Kad si došao u Japan?“

Prekjuče, rekao je Frenk. Pio je pivo smešno sporo. Podigao bi čašu do usana i neko vreme piljio u penu, kao kad neko razmišlja nad šoljom čaja, a onda bi srknuo majušan gutljaj progutavši ga kao da na silu guta nekakav neprijatan lek. Taj lik bi mogao da bude opaki tvrđica, pomislio sam, sećajući se odlomka iz tokijskog vodiča kojim se služilo mnogo mojih američkih klijenata. *Nikada nemojte jesti u hotelskim restoranima. Kiosci s brzom hranom su na sve strane i uvek možete u blizini da nađete hamburger. Ako treba da se nađete s nekim u hotelskom restoranu ili baru, slobodno naručite pivo i razvlačite ga sat ili dva. Kafa je nerazumno skupa i stoga je treba izbegavati, ali oni koji žele da iz prve ruke osete paprene cene u najekskluzivnijim hotelima Tokija trebalo bi da naruče svež sok od pomorandže. Točen iz grandiozne staklene rashladne vitrine, taj džinovski naprstak soka i pulpe jedne jedine pomorandže koštaće vas barem osam, a češće čak i petnaest dolara. Uživajte u ukusu poreskog sistema japanske vlade!*

„Ovde si poslom?“

„Tako je.“

„Sve ide kako treba?“

„Rekao bih da ide! Uvozim hladnjake za tojote iz jugoistočne Azije, i došao sam ovamo da zaključim konačan ugovor. Ali pošto smo i-mejlovanje već razmenili nacрте, uspelo nam je da sve završimo za dan. Šta da ti kažem? Sve je prošlo savršeno!“

To mi nije zvučalo istinito. U Japanu je poslednji radni dan dvadeset deveti, a Amerikanci su na odmoru još od pre Božića i ništa u vezi s ovim hotelom ili Frenkovom odećom nije odgovaralo celoj toj priči o tojotama i ugovorima i i-mejlovima. Iz mog iskustva, poslovni ljudi koji dolaze u Šinđuku nastoje da odsednu u nekom od četiri najekskluzivnija hotela – *Park Hajat, Senčuri Hajat, Hilton i Kejo Plaza*, tim redom – posebno vode računa o svojoj odeći, naročito ako imaju

sastanke zbog važnih ugovora. Frenkovo odelo je izgledalo jeftinije čak i od mog trodelnog „uspešni mladi biznismen“ odela, na „specijalnom konaka popustu“, od 29.800 jena (s dodatnim parom pantalona). Bilo je to neukusno odelo bež boje i pretesno, tako da se činilo kako će mu svakog časa popucati dugmići na šlicu.

„Sjajno“, rekao sam. „A sad, šta bi želeo večeras?“

„Seks.“

Rekao je to stidljivo se kezeći, ali taj stidljivi kez nije ličio ni na jedan stidljivi kez koji sam do tada video na licu nekog Amerikanca.

Niko, bez obzira na to odakle je, nije savršen. Svako ima svoju dobru stranu i stranu koja nije toliko dobra. To sam naučio radeći ovaj posao. Ono što je dobro kod Amerikanaca, ako mogu malo da generalizujem, jeste neka njihova prostodušna nevinost. Ono što nije dobro je to što nisu u stanju da zamisle bilo kakav svet izvan Sjedinjenih Država, niti bilo kakav sistem vrednosti koji se razlikuje od njihovog. Japanci imaju sličnu manu, ali kod Amerikanaca je to izraženije zbog njihove težnje da sve ostale prisile da se ponašaju u skladu s njihovim uverenjima. Američki klijenti mi često zabranjuju da pušim i čak zahtevaju da im se pridružim dok džogiraju. Rečju, detinjasti su – možda je baš to ono što njihove osmehe čini toliko dopadljivim. Robert de Niro, Kevin Kostner, Bred Pit – pobednički, ali istovremeno stidljivi osmeh američkog glumca simbol je američke nacije. Ali ništa u vezi s Frenkovim osmehom nije bilo dopadljivo. Naprotiv, bilo je obeshrabrujuće. Naborana veštačka koža činila je da izgleda gotovo bezoblično.

„Sudeći po *Tokio pink gajdu*, ovde može da se nađe sve što čovek poželi“, rekao je.

„Misliš na časopis?“

„I na knjigu, takođe.“

Knjigu *Tokio pink gajd*, napisao je čovek koji je sebi dao ime Stiven Langhorn Klemens. Knjiga na prilično zabavan način opisuje razne vidove tokijske seks industrije – animir barove, pip-šou i striptiz klubove, salone za masažu, kol gerle pa čak i sado-mazo, gej i lezbijsku

scenu. Jedini problem je to što su informacije u knjizi zastarele. Seks industrija cveta i blede u otprilike tromesečnim ciklusima. Časopis izlazi dva puta godišnje, pa čak i u njemu informacije ubrzo zastarevaju. Naravno, kada bi časopis pokrивao sve – ja ne bih imao posao. S druge strane, nikada nećete videti da se na engleskom jeziku štampaju nedeljni gradski vodiči kao što su *Pia* ili *Tokio voker*. Ne u ovoj zemlji. Japan je suštinski nezainteresovan za strance, zbog čega je prva reakcija na bilo kakav problem ta da se stranci jednostavno odstrane. Možda ne bi trebalo da se žalim na to, jer je to glavni razlog zbog kojeg su moje usluge potrebne, ali još od pojave side – iako je i broj zaraženih Japanaca rastao – većina seks klubova je nastavila da zabranjuje ulaz svim gaiđinima.

„Želim da probam mnogo toga, da posetim razna mesta.“ Frenk mi je ponovo poklonio onaj sramežljivi osmeh i morao sam da sklonim pogled. „Sudeći po onom što sam pročitao, ovde može sve da se nađe – Tokio je kao robna kuća seksa!“

Frenk je izvadio *Tokio pink gajd* iz tamnosmeđe torbe na rame i stavio ga na sto. Časopis, ne knjigu. Vodič je imao samo nekoliko listova – kao neka brošurica – a fotografija na naslovnoj strani bila je jadnog kvaliteta, kao da se želelo da niko slučajno ne zameni *Gajd* za nešto što zapravo želi da čita. Izdavač je pedesetogodišnjak koji se zove Jokohama i koji je nekada radio u vestima jedne TV stanice. Jokohama-san bio je neverovatno fin prema meni. Odbija da mi naplati oglas iako se čini da mu *Gajd* ne donosi ništa novca. Jokohama-san tvrdi da bi Japanci trebalo strancima da pruže više informacija o sebi, te da su sport, muzika i seks jedina vrsta informacija koje imaju istinski međunarodni značaj, a da se od te tri stvari seks najdirektnije obraća običnim ljudima. Zbog toga se, tvrdi, toliko muči da sakupi novac za izdavanje časopisa – jer želi da promeni stvari, mada ja mislim da je on samo lik koji voli pornografiju.

„Ovo je zemlja“, rekao je Frenk, „u kojoj možeš zadovoljiti svaku zamislivu seksualnu potrebu, zar ne? Obavezno želim da idem u Kabuki-čo. Proverio sam na seks mapi dok sam te čekao i video sam da je

u blizini, zar ne? Pogledaj sve te oznake za seks klubove u Kabuki-čou. Izgleda kao Andromedina galaksija!“

U časopisu nisu samo mape Šinđukua već i Ropongija, Šibuje, Kinšioha i Jošivare, a ucrtani su i odvratniji delovi Jokohame, Čibe i Kavasakija. Ipak, Frenk je bio u pravu, Kabuki-čo je neosporan šampion. Seks klubovi i lokali označeni su stilizovanim parom sisa, i od Koma teatra do avenije Kujakušo sise su se gomilale kao grozdovi na vinovoj lozi.

„Gde ćemo prvo da idemo, Kendži?“

„Znači, želiš da isprobaš nekoliko klubova?“

„Da.“

„Znaš da, ako želiš, možeš odmah dobiti seks“, rekao sam, stišavajući glas. „Moguće je čak da ti devojka bude dostavljena ovde, u hotel. Klabin u Kabuki-čou može da bude zabavan, ali može da bude i prilično skup.“

Kafe u kojem smo sedeli bio je prilično velik, ali Frenk je imao glasniju. Konobari i ostali gosti su nas streljali pogledima. Čak su i ljudi koji nisu razumeli engleski mogli da shvate o čemu razgovaramo.

„Novac nije problem“, rekao je Frenk.

Novogodišnji praznici su bili pred nama no, kao i uvek u Kabuki-čou, bila je gužva. Pre deset godina, seks industrija je većinom snabdevala sredovečne muškarce, ali sada imamo priličan broj mlađih mušterija. Izgleda da sve više i više mladih tipova nema volje da potraži devojku ili neku kres šemu. U Americi bi takvi tipovi verovatno postali gej, ali u Japanu – postoji seks industrija.

Žmirkajući pod neonskim svetlima Kabuki-čoa dok je sve više i više nakinđurenih promotera nadiralo u svojoj kičastoj odeći i dok su žene na ulici pokušavale da mu uhvate pogled, Frenk me je lupio po ramenu i rekao: „Ovo je sjajno!“ Bila je čiča zima, a on nije nosio ni kaput. Sa svojom niskom, grudvastom figurom umotanom u neukusno

odelo, Frenk nije bio prijatna pojava, mada se savršeno stapao sa ulicama i ljudima Kabuki-čoa.

Grupa crnaca u istovetnim crvenim vetrovkama promovisala je novootvoreni „šou pab“, u kome su nastupale strane plesačice. Delili su letke i dovikivali prolaznicima. „Ono što je vama potrebno, gospodo, jeste da vidite malo golih plesačica svetske klase po nečuvenoj ceni od sedam hiljada jena za pun sat!“ Japanski im je bio savršen. Frenk je pokušao da uzme letak, ali je isprva bio ignorisan. Stajao je s ispruženom rukom, smešeći se, i crni momak je morao da ga obiđe kako bi dodao letak nekom Japancu. Ne mislim da je time nešto posebno želeo da kaže. Verovatno je imao neke predrasude stoga što je Frenk belac, ili su mu poslodavci rekli da prednost imaju Japanci nad belom sirotinjom, no svakako mu nije padalo na pamet da Frenku doda letak. Na Frenkovom licu došlo je do uznemirujuće promene. To je trajalo samo trenutak, ali me je zapanjilo. Veštačka koža na obrazima je podrhtavala i trzala se, oči su mu izgubile prepoznatljiva ljudska svojstva, kao da je neko isključio svetlo u njima. Izgledale su kao perle od dimljenog stakla. Promoter nije ništa primetio. Dodao je Frenku letak i rekao nešto na engleskom što baš nisam mogao da čujem. Mislim da je spomenuo da igračice nisu iz SAD, već iz Australije i Južne Amerike. Svetlo se vratilo u Frenkove oči, a lice mu se opustilo. Nešto odvratno mu je na sekund okupiralo glavu a zatim ponovo iščezlo.

Pogledao je letak i rekao momku: „Japanski ti je zapanjujuće dobar, odakle si?“ Kada je momak rekao Njujork, Frenk se ozario i rekao mu da su Niksi na pobjedničkom talasu i da su kao ponovo rođeni. Znam to, rekao je momak, dodajući letak nekom prolazniku.

„Znam sve šta se dešava u NBA ligi, ovdašnji TV nas izveštava čak i o tome gde je Majkl Džordan igrao golf za vikend i koji je rezultat postigao.“

„Nemoj da pričaš“, rekao je Frenk i lupio ga po leđima. Dok smo odlazili, Frenk je prebacio ruku preko mog ramena i rekao: „Kakav sjajan momak, Kendži – jedan u milion!“ Kao da ga poznaje godinama.

Stali smo ispred znaka s jednim velikim okom.

„Čak i ja znam šta je ovo“, rekao je Frenk. „Pip-šou, je l' da?“

Objasnio sam mu kako to funkcionise.

„Uđeš u kabinu i kroz jednostrano ogledalo gledaš kako se devojke skidaju. U svakoj kabini se nalazi mali polukružni otvor, i kako u njega gurneš kitu – izdrkaju ti. Ova mesta su donedavno bila prilično popularna.“

„Više nisu popularna? Zašto?“

„Pa, pip-šou je jeftin. Da bi nešto zaradili, potrebno im je mnogo mušterija, ali ne mogu toliko da plate devojka. Ako plata nije dobra, sve mlade i lepe devojke daju otkaz, a ako devojke nisu mlade i lepe, mušterije prestanu da dolaze. Začarani krug.“

„Koliko košta? Piše da je tri hiljade jena, koliko je to, dvadeset pet dolara? Kendži, dvadeset pet dolara za pip-šou i drkanje? To je jeftino!“

„Toliko košta samo da uđeš. Moraš da dodaš još dvadeset ili trideset dolara za drkanje.“

„I dalje nije skupo. Devojka koja se skida ti drka, je l' tako?“

„Obično ne možeš da vidiš ko je s druge strane zida. Zato i postoje glasine da pos'ô završavaju starije žene ili čak gejevi. To je još jedan razlog zašto ova mesta više nisu toliko popularna.“

„Znači da ne vredi ulaziti?“

„Pa, činjenica je da je jeftino i da ti prevodilac nije potreban, pa ja mogu da odem negde na kafu, tako da ćeš platiti samo za sebe.“

Dok smo razgovarali, promoteri su počeli da se okupljaju oko nas. Većina ih je bila iz novih „striptiz barova“, i niko od njih me nije poznavao. Stariji su me znali, ali od otprilike dve stotine promotera u ovoj ulici, osamdeset posto su bili početnici. Likovi koji postaju promoteri obično su očajni: momci koji iz bilo kog razloga ne mogu da rade ništa drugo ili im je hitno potreban novac – što je razlog zbog kog se toliko brzo smenjuju i što nisu obavezno pouzdani. Ipak, promoterima koji rade duže vreme može se verovati.

„Kendži, šta ovi momci govore?“

Objasnio sam mu šta se dešava u striptiz barovima, iako su promoteri prebrzo govorili pa nisam stizao sve da prevedem: „Bez dodat-

nih troškova! Normalna cena je devet hiljada jena, ali pošto se bliži kraj godine i pošto smo tek počeli da radimo, naplaćujemo samo pet hiljada! Bez šale! Kad kažem da su devojke mlade, onda mislim da su jedva punoletne! Naravno, tvoj američki prijatelj je takođe dobrodošao! Evo tu smo, odmah u dnu ovih stepenica! Pravo dole! Imamo karaoke sa svim pesmama na engleskom! Molim vas, gospodo! Ako ne budete zadovoljni devojkama ili atmosferom u baru, slobodni ste da se okrenete i odete! Nemojte da propustite ovakvu priliku! Odmah posle novogodišnje noći cene će se vratiti na staro! Šta imate da izgubite!?”

Dok smo se udaljavali od tog čopora prilično navalentnih promotera, Frenk je rekao: „Čuo sam da su Japanci ljubazni, ali ovo je neverovatno!“ Nije mogao da prestane da se okreće i gleda ih kako i dalje melju ispred pip-šoua. Većina ih bila je obučena u jeftina odela poput mog. Ovo je Kabuki-čo, a ne Ropongi. Na ovim ulicama ne vidate mnogo skupih odela. Jedino po čemu razlikujete mušterije od promotera jeste to što mušterije hodaju a promoteri izgledaju kao da dangube. Čak i izdaleka, promoteri su se činili usamljenim. Većina momaka za koje sam znao da rade taj posao bili su malaksali, ne fizički slabi, već više kao da ih je nešto iznutra izjedalo. Čak i kada ste razgovarali s njima imali ste osećaj da do njih ne dopirete, kao da reči prolaze kroz njih. Ponekad bi me podsetili na *Nevidljivog čoveka*, ali nikada nisam potpuno shvatao zašto su postajali takvi.

„Ovi momci uopšte nisu zlobni kao likovi koji rade za američke seks klubove“, rekao je Frenk. „Ovi kao da su izviđači ili tako nešto! Odakle im samo energija da budu toliko ljubazni celu noć?“

„Za svaku mušteriju koju dovedu, dobiju procenat.“

„Pa to je u redu, valjda. Ali može li im se verovati?“

„Bolje je biti sumnjičav ako je cena preniska.“

Očigledno mu se dopala ideja da odemo u striptiz bar.

„Hoćemo li onda da odemo i vidimo malo Japanki u gaćicama za početak?“, rekao je.

„Tamo nema seksa.“

„Znam. Svakako želim polako da stignem do toga, a devojke u gaćicama mi se čine kao dobar početak.“

„Jedan sat, u ovo doba, koštaće te od sedam do devet hiljada po osobi, a pošto retko koja devojka govori engleski, moraćeš da platiš i za mene. U nekim barovima možeš da dodiruješ devojke, a u nekim ne možeš, u nekim postoji program, a u nekim devojke samo igraju na stolu, mada se cene ne razlikuju mnogo.“

„Draža su mi obična mesta, ona u kojima devojke sede kraj tebe i razgovaraju“, rekao je Frenk. „Na kraju krajeva, ako se cene ne razlikuju mnogo, barovi s manje opcija zasigurno imaju najlepše devojke. Zar ne, Kendži?“

Pronašao sam promotera koga sam poznavao i zamolio ga da nas odvede do bara. Satoši je bio mojih godina. Sa osamnaest se doselio u Tokio iz Jamanašija – ili Nagana, zaboravio sam odakle – kako bi pohađao početni kurs za koledž, i gotovo odmah je poludeo. Tada ga još nisam poznavao, ali mi je jednom prilikom pokazao suvenir iz tog vremena. Pozvao me je u svoj stan, u gluvo doba noći, i izvadio gomilu dečjih kocki. Izgleda da je imao običaj da se vozi i vozi sa njima linijom Jamanote, praveći dvorce na podu vagona. Zašto to radiš, pitao sam ga, a on je slegnuo ramenima. Ne znam, čoveče. Našao sam ih u Kidilendu i poželeo da ih kupim i da se negde igram s njima, znaš, a onda mi je palo na pamet da bi voz bio dobar za to, i bio je dobar, čoveče, zabavno je graditi dvorac dok je voz u pokretu. Možeš da se izgubiš i da ti iz glave nestanu sve čudne misli, jer u to vreme imao sam te čudne misli kako oči neke devojčice probadam čiodom ili čačkalicom ili iglom – nečim tako oštrim. Plašila me je pomisao da stvarno to radim, ali kada sam počeo da se igram kockama na podu voza, zaboravio sam na tu opsesiju ili kompulziju ili šta god da je to, jer stvarno nije lako slagati kocke na podu voza u pokretu. Stvarno moraš da se usredsrediš. Jamanote ruta puna je krivina, kao između Harađukua i

Jojogija. Morao sam da držim mali dvorac u krilu kako se ne bi raspao. Naravno da su vikali na mene, čoveče. Ne znam ni sâm koliko puta su kondukteri i stanični radnici vikali na mene. Nekoliko puta me je hapсила železnička policija, ali, jebote, nisam gradio baš kad je bio špic. U svakom slučaju, to je trajalo oko šest meseci i kada sam došao u Kabuki-čo – on me je izlečio. Hej, neću da kažem da volim Kabuki-čo – sumnjam da ga iko voli – ali to je neverovatno lagano mesto za život. Ko bi mislio o zabijanju igala u oči devojčica kada ima posao u gradu koji mu se dopada i ima šansu da upiše fakultet po svom izboru?

„Jedna od četiri devojke natuca engleski, čoveče. Ako je slobodna, poslaću vam je. Bez dodatnih troškova.“

Satoši nas je doveo do zelenih vrata u podrumu obližnje zgrade. Nebrojeno puta sam bio u ovom baru, ali ipak se nisam sećao njegovog imena. Sva ova mesta imaju slična imena. Niko ne lupa glavu kako bi smislio neko originalno ime, jer niko od mušterija u Kabuki-čou ne bi izabrao klub samo zbog dobro smišljenog imena.

I unutrašnjost većine striptiz barova bila je slična. Nisu doslovno bili isto uređeni, samo su koristili iste loše materijale. Frenk je pogledao u devojke koje su u gaćicama sedele zbijene na kauču i uputio im svoj bizarno-sramežljiv osmeh.

Devojka koja je znala po koju reč engleskog, zvala se Reika. Kosa joj je bila skupljena u punđu i nosila je ljubičasti čipkasti donji veš koji je izgledao skupo. Ako zanemarim ravan nos i grubu kožu, bila je prilično slatka. S Reikom je došla i Rie, krupna cura prosečnih atributa i s telom odbojkašice koja je nosila belo rublje i mnogo se smejala. Smeh ne znači da je devojka vedra i srdačna, pogotovo ne u seks industriji. Kada smo svi seli i kada je tacna s viskijima stigla, Satoši se okrenuo ka meni i rekao hvala, druže, a onda ponovo izašao na ulicu. Osim nas, bilo je još samo dva gosta u baru, i za trenutak sam se zapitao koliko li će Satoši dobiti za to što nas je doveo. Prilično dobro smo se poznavali, ali nismo razgovarali o takvim stvarima. Ne truditi se da previše saznaš o finansijama drugih ljudi jedno je od najvažnijih pravila za preživljavanje u Kabuki-čou.

Frenk je klimnuo glavom ka curama koje su sedele sa obe njegove strane i dalje ne skidajući uvrnuti osmeh s lica. Obrazi su mu se zarumeneli, i mislim da to nije samo zbog toga što je u baru bilo toliko toplo. Teško je biti opušten dok cure u donjem vešu sede oko vas. Čak i tipovi koji non-stop vise u striptiz barovima ne mogu lako da se opuste. To nije kao kada na plaži gledate cure u kupaćim kostimima. Nabrekle grudi u čipkastim grudnjacima, trag od pojasa na stomaku, suptilna senka stidnih dlačica ispod belih gaćica – osim ako niste pijani, prilično okrutno je gledati, i uskoro ćete početi da skrećete pogled. Okrenuo sam se od cura i Frenkovog osmeha i usmerio pogled na kompjuterizovanu ribu u virtuelnom akvarijumu. Svako bi pomislio da su dva fantastično obojena skalarra živa. Ne znam mnogo o skalarima, ali čak i način na koji su pomerali usta izgledao je stvarno. Mada, postojalo je nešto neodređeno neprirodno u njima. Kao i u Frenkovom osmehu.

„Viski i voda, u redu?“, na engleskom je upitala Reika. Frenk i ja smo klimnuli glavama, pa nam je u čaše nasula bezimena viski, a onda ga razblažila sodom iz sifona.

„Kochira Amerika no kata?“, upitala je Rie, približavajući se bliže Frenku. U ovom baru nije bilo dozvoljeno dodirivanje devojaka, ali ponekad, ako ste se pridržavali pravila, devojke bi same inicirale kontakt. Frenk mora da je zakačio reč „Amerika“, jer se okrenuo ka Riei i nežno rekao: „Da.“

Plašeći se da bi Frenk mogao da pijucka viski istim sićušnim gutljajima kojima je cedio pivo, već sam mu objasnio da, s obzirom na to da bar radi na vremenski sistem, može za istu cenu da pije viskija koliko želi. Ipak ga je pijuckao sićušnim gutljajima. Nisam mogao da odredim da li je pio ili samo kvasio usne. Bilo je neizdržljivo gledati ga. Reika je sedela s Frenkove druge strane, a Rie je bila između njega i mene. Reika je spustila ruku na Frenkovu butinu i nasmejala se.

„Kako se zoveš?“, pitao je Frenk, i ona mu je odgovorila.

„Reika?“, ponovio je.

„Da.“

„To je lepo ime.“

„Stvarno?“

„Mislim da je veoma lepo.“

„Hvala.“

Reikin engleski je bio na nivou srednje škole. Ni moj nije mnogo bolji, samo sam više navikao da ga koristim.

„Dolazi li ovde mnogo Amerikanaca?“, upitao je Frenk.

„Ponekad.“

„Dobro govoriš engleski.“

„Ne! Hoću bolje da govorim, ali teško. Hoću da zaradim pare i odem u Ameriku.“

„Stvarno? Želiš li da tamo ideš u školu?“

„Ne školu! Glupa sam! Ne, 'oću da idem u *Najkitaun*.“

„*Najkitaun*?“

„Voliš *najki*?“

„*Najki*? Proizvođača sportske opreme?“

„Da! Voliš *najki*, zar ne?“

„Pa, imam nekoliko njihovih patika – ili čekaj, moje su *konvers*. Ali zašto toliko voliš *najki*?“

„Ne zašto! Samo volim. Ideš ti u *Najkitaun*?“

„Vidi, ja i ne znam šta je to *Najkitaun*“, rekao je Frenk. „Znaš li ti, *Kendži*?“

„Čuo sam za to“, rekao sam.

Reika je namestila grudnjak i rekla: „Velika zgrada, mnogo *najki* prodavnica! A na ogromnim ekranima puštaju *najki* reklame! Moja drugarica mi je pričala! Ona kupuje u *Najkitaunu* pet, *ano*... deset patika! O! Kupovina u *Najkitaunu* je moj san!“

„Tvoj san?“, upitao je Frenk s nevericom. „Tvoj san je da kupuješ u *najki* prodavnici?“

„Moj san, da“, odgovorila je Reika i upitala ga: „Odakle si ti?“

Kada joj je rekao da je iz Njujorka, uputila mu je čudan pogled.

„Nemoguće!“, rekla je. „*Najkitaun* je iz Njujorka.“

Naravno, sve što je Reika mislila bilo je da je zapanjena kako neko ko živi u Njujorku ne zna za njenu prodavnicu iz snova. Ništa zbog čega bi Frenk pobesneo. Ali izraz njegovog lica prošao je kroz isti preobražaj kao kada ga je crni promoter ignorisao. Jasno sam mogao da vidim kako mu *vinilna* koža podrhtava i kako se pojavljuju kapilari. Boja lica mu se menjala iz ružičaste u crvenu, kao na nekom akvarelu. Osetio sam opasnost, okrenuo se ka Reiki i rekao: „Samo Japancima je *Najkitaun* velika stvar, iznenadila bi se koliko mnogo Amerikanaca čak i ne zna za njega. Čuo sam da polovinu kupaca čine Japanci. Njujork je velik. Njujork nije samo Menhetn, znaš.“ Ponovio sam ovo i na engleskom kako bi Frenk razumeo. Reika je klimnula glavom i Frenkovo lice se polako pretvorilo u nešto manje-više ljudsko. Moja pretpostavka je bila da Frenk laže da je iz Njujorka, ali sam odlučio da ubuduće izbegavam tu temu. Ništa dobro nije moglo da se rodi ako bih ja, vodič bez zvanične dozvole, razljutio mušteriju.

„Hoćeš karaoke?“ , upitala je Reike Frenka. Jedan od ona dva gosta, sredovečni službenik, euforično je pevao u mikrofon. Stajao je s mlađim kolegom koji je bio pijan i crven u licu i koji je usput pevušio, neuspešno pokušavajući da plješće u ritmu. Pevač je u jednoj ruci držao mikrofon, a drugom je za ruku držao devojkicu u ružičastom donjem vešu. Kada bi je izdvojili iz okruženja, devojkica bi mogla da bude zaštitnica svetog plamena u nekom starogrčkom hramu. Shvatio sam da su ta dva tipa iz unutrašnjosti. Mnogo provincijskih službenika koji u Tokio dolaze poslom noći provode u Kabuki-čou, verovatno stoga što je to jedan od delova grada u kojem ne moraju da se foliraju. Lako ih je primetiti jer su im, kad piju, lica jarkocrvena. Ima nešto čudno u njihovim pojavama, da ne pominjem način oblačenja. Priča se da su lake mete za razne prevarante, pa sam se često nosio mišlju da organizujem profitabilne ture za ekipe sa sela. Ipak, nisam baš bio spreman da naučim sve te dijalekte.

„Bez karaoka za mene“, rekao je Frenk, „ali šta kažete na to da malo učim japanski? Želim da vežbam japanski s curama u donjem vešu.“ Iz torbe je izvadio *Tokio pink gajd*, ovog puta knjigu.

„Put seksualnog oslobođenja!“, uzviknuo je pohvalu izdavača koja je stajala iznad naslova. U prevodu: Ova knjiga će vas napaliti i pokazati vam kako da se provedete. Ispod naslova je pisalo: „Šta? Gde? I pošto? Sve informacije koje su vam potrebne da se snađete na tokijskoj seks-mapi!“ Imam primerak te knjige za poslovne potrebe i ponekad je prelistavam, delom i da bih poboljšao engleski, mada moram da primetim da je prilično zanimljiva. Na primer, deveta glava govori o gej sceni. Počinje istorijskim nasleđem – pričom kako je budistička diskriminacija žena u kombinaciji sa samurajskim mačizmom dala polet novorođenoj ljubavi prema dečacima, i nastavlja do današnjih dana, vodeći računa da objasni kako su, i pored toga što je cela japanska seks industrija postala ksenofobična zbog side, homoseksualci iz razvijenih zemalja i dalje dobrodošli u Šinđuku Ni-čom. Knjiga čak navodi imena najboljih klubova koje biste morali da posetite ako ste stranac.

Frenk je otvorio jarkoružičastu knjigu, pogledao Reiku i Rie i rekao: „Dakle, evo.“ Na kraju knjige nalazio se jednostavan japansko-engleski rečnik i on je počeo da čita reči po abecednom redu.

„Aho“, glasno je rekao, i odmah preveo na engleski (seronja).

„Šta je rekao?“, upitala me je Rie, ne razumevajući baš njegov naglasak. Kada sam joj ponovio reč, počela je da se smeje i lupa se po kolenu govoreći: „*Iya da! Kawaii!*“ (Ne mogu da izdržim! Baš je sladak!)

Sledeća reč koju je Frenk pročitao bila je *Aijin* (ljubavnica), a zatim *Ai shiteru* (volim te). Mrmljao je prevod na engleski sebi u bradu, ali mu je glas bio jasan i glasan kada bi čitao reči na japanskom.

„*Aitai* (želim da te vidim), *Akagai* (školjka; vagina), *Ana* (rupa), *Ana de yaritai* (želim da zabijem), *Anaru sekkusu* (analni seks), *Asoko* (tamo dole)... *Asoko... Asoko... Asoko...*“

Slatko je kad stranci daju sve od sebe kako bi razgovarali na lošem japanskom. Kada se iz petnih žila trude da zvuče najbolje što mogu, imate želju da ih nagradite razumevanjem. Moj engleski je verovatno na nivou pristojnog srednjoškolskog, ali sam ustanovio da vas klijenti više cene ako se trudite da pronađete pravu reč, umesto da pokušavate

da zvučite kao da vam je engleski maternji jezik, kao što radi većina idiotskih japanskih di-džejeva. Dok je Frenk nastavljao da ponavlja asoko, Reika i Rie su počele nekontrolisano da se kikoću, pa su se čak i ostale devojke okrenule ne bi li videle šta je toliko smešno. Bez ikakvog nagoveštaja, čak i traga stida – ali ni nepristojnosti – Frenk je nastavio, zapinjući kod izgovora ali i dalje sa iskrenim, nedužnim izrazom lica, kao glumac na pozornici, naglašavajući svaki slog: A-SO-KO.

„*Dai suki* (volim te!), *Dame* (ne!), *Dankon* (penis), *Danna-san* (gospodin), *Dare demo ii desu* (poslužice bilo ko), *Dechatta* (ups, svršio sam), *Debu* (debeli), *Dendo kokeshi* (vibrator), *Desou desu* (svršiću), *Doko demo dotei* (potpuna devica), *Doko demo dotei dekara desou desu* (ja sam potpuna devica, pa ću svršiti), *Doko demo dotei dekara desou desu*, *Doko demo dotei dekara desou desu...*“

Frenk je primećivao koje fraze izazivaju najjače reakcije Reike i Rie, pa je te iznova i iznova ponavlja, kombinujući ih i ubacujući još japanskih reči koje je znao. Devojke koje su besposleno sedele u blizini ulaza ustale su kako bi pokušale da čuju šta Frenk govori, pevači karaoka prestali su s pevanjem i kikotali se s nama, a čak su i dva opaka konobara uživala u predstavi. Nisam mogao da se setim kada sam se poslednji put toliko smejao. Bukvalno do suza.

„*Sawanarai* (ne želim da dodirnem), *Sawaritai* (želim da dodirnem), *Seibyō* (venerična bolest), *Seiko* (snošaj), *Seiyoku* (seksualna želja), *Senzuri* (drkanje), *Shakuhachi* (bambusova frula, pušenje), *Shasei* (ejakulacija), *Shigoku* (gladiti), *Shigoite kudasai* (molim te, pogladi ga), *Shigoite kudasai... Shigoite kudasai... Sukebe* (napaljeni skot), *Sukebe jijii* (napaljeni matori skot), *Suki desu ka* (sviđa ti se?), *Suki desu* (sviđa mi se), *Sukebe jijii suki desu ka?* (sviđaju ti se matori napaljeni skotovi?), *Sukebe jijii suki desu* (sviđaju mi se matori napaljeni skotovi), ... *Sukebe jijii suki desu...*“

Što smo se više smejali, Frenk je postajao sve ozbiljniji. Samo je govorio glasnije kako bi ga svi čuli. Na čelima, nosevima i grudima Reike i Rie, počele su da se pojavljuju kapljice znoja, a suze su im tekle niz obraze dok su gakale, štucale i jedva dolazile do daha. Seljani su do-

tađ već zaboravili na pevanje, a karaoke pesma uskoro je bila potpuno ugušena našim smehom. Kako god, Frenk je nastavio da se pridržava čvrstog komičarskog pravila: nikad se ne smeji svojim šalama. Nastao je s tiradom gotovo sat vremena, prolazeći rečnik iznova i iznova.

Naposletku, u bar su ušla još dva gosta, a tipovi s brda su se vratili pevanju. Novi gosti su izgleda zatražili Rie, koja se preselila za njihov sto nakon što se rukovala s Frenkom i naterala me da mu kažem da se nije ovoliko smejala čitavu večnost. Reika je rekla Frenku: „Ti si genijalan komičar, jako uživam!“, i otišla do toaleta da se osveži. I ja sam se znojio, toliko da mi se košulja neprijatno zalepila za telo. Eto šta se dešava kad se smeжете kao blesavi na mestu gde je grejanje pojačano kako bi se cure u donjem vešu osećale prijatno. Zatražio sam račun od jednog od konobara, koga sam inače poznavao, a on mi se široko osmehnuo i rekao: „Baš smešan gaiđin!“ Neću da kažem da u Kabuki-čou rade samo depresivci, ali svako od njih ima neku nesrećnu prošlost, da ne spominjem sadašnjost koja je daleko od idealne. Zaposleni u ovom baru verovatno nemaju često priliku da se ovako nasmeju, i bilo mi je drago da su uživali.

Frenk je izvadio novčanik i rekao: „Kendži, u čemu je fora s tim *Najkitaunom*? Zašto se Japanci toliko lože na to?“

On se uopšte nije znojio. Začudilo me je što se tek sad vratio na pitanje o *Najkitaunu*, ali nisam ništa pitao. Japanci vole sve što je popularno u Americi, rekao sam.

„Nikad nisam čuo za *Najkitaun*“, rekao je Frenk. „Nikad nisam znao da postoji takvo mesto.“

„Verujem ti. To je samo ovde, u ovoj zemlji, da svi odjednom polude oko neke stvari.“

Kada smo dobili račun, Frenk je iz novčanika izvadio dve novčanice od deset hiljada jena. Na jednoj od njih bila je tamna mrlja veličine većeg novčića. To me je malo zabrinulo. Izgledala je kao osušena krv.

„Frenk, ne pamtim kada sam se poslednji put ovoliko smejaao.“

„Stvarno? I cure su umrle od smeha, je li?“

„Često to radiš?“

„Šta?“

„Zasmejavaš ljude, mislim, pričajući štosove i to?“

„Nisam pokušavao da budem smešan. Želeo sam samo da učim japanski, i odjednom su svi počeli da se smeju. Još mi nije jasno šta je bilo toliko smešno.“

Napustili smo striptiz bar i sada smo šetali ulicom iza Koma teatra. Bilo je oko pola jedanaest i još se nismo dogovorili šta ćemo sledeće da radimo. Bio sam iscrpljen od onolikog smeha i vrućine u baru i jedino što sam želeo bilo je da malo prošetam, ohladim se i smirim. Stalno sam mislio na onu novčanicu od deset hiljada jena sa onim što je izgledalo kao mrlja od krvi. Pitao sam se zašto me to toliko muči.

„Bila je to sjajna predstava, Frenk. Pohađao si neki kurs glume?“

„Ne, ali kada sam bio mali moje dve starije sestre su volele da glumataju. Kad god smo imali goste ludirali smo se i oponašali komičare s televizije. Ništa posebno.“

Došli smo do uskog dela ulice gde je vladala atmosfera koja mi se oduvek činila pomalo jezivom. Kao da smo upali u film iz pedesetih – ulica s nanizanim malim barovima i igraonicama madžonga, čaj-džinice ulaza zaraslih u puzavice iz kojih je dopirala klasična muzika i sa staromodnim reklamama iznad izloga. Ispred jednog bara visila je saksija s cvećem. Mali beli cvetovi su drhtali pod decembarskim vetrom Kabuki-čoa – vetrom koji je nosio težak zadah alkohola, znoja i smeća – i reflektovali žuta i ružičasta svetla Koma teatra. Činilo se da Frenk reaguje na staromodnu atmosferu. Zastao je na uglu, ispod jednostavne neonske reklame za bar koji se zvao *Auge*, i piljio u usku uličicu.

„Kendži, ovde nema nikakvih promotera.“

To je, objasnio sam, zato što ovamo dolaze samo oni koji tačno znaju kuda su pošli. U ovoj ulici nećeš videti pijane ortake kako ruku pod ruku obilaze klubove u potrazi za najjeftinijim mestom.

„Ovako je nekada izgledao ceo Kabuki-čo.“

„Je li? Izgleda da je isto u svakom gradu.“ Frenk je ponovo počeo da hoda. „Tajms skver u Njujorku je bio ovakav, davno.... Bilo je mnogo finih barova pre nego što su ih zamenili seks šopovi.“

To je izgovorio tako nostalgичnim tonom da sam poverovao da je ipak Njujorčanin. Bilo je glupo očekivati da svi iz Njujorka znaju za *Najkitaun*.

„Kad smo već kod toga, Kendži, video sam zgradu ispred stanice Šinđuku s velikom reklamom na kojoj je pisalo 'Tajms skver', šta je to, neka šala?“

„Ne“, rekao sam. „To je ime robne kuće.“

„Ali Tajms skver se zove Tajms skver zbog toga što je stara zgrada *Tajmsa* bila tamo. *Njujork tajms* nema zgradu u Šinđukuu, zar ne?“

„Japanci misle da je korišćenje imena na takav način sjajna stvar.“

„E pa nije, nego je sramota. Japan je izgubio rat, ali to je bilo davno. Zašto i dalje imitira Ameriku?“

Nisam znao šta da mu odgovorim, pa sam ga samo pitao kuda bi želeo da idemo. Odgovorio mi je da bi hteo da proba pip-šou, da vidi potpuno gole devojke.

Morali smo malo da promenimo pravac. U okolini Kujakušo avenije nema pip-šou mesta, samo kineskih klubova, striptiz barova, restorana i ljubavnih hotela. Zavili smo za ugao kod jednog ljubavnog hotela i krenuli u pravcu stanice Seibu Šinđuku i našli se pored parkinga neke rentakar agencije. Šta je on tražio u ovom kraju ne mogu da vam kažem. Zašto bi neko došao čak dovde kako bi iznajmio auto, ne znam. Ovde čak nema ni mesta za parkiranje. Zastave tojota rentakar agencije lepršale su na vetru, a mali kontejner koji je služio kao kancelarija štrčao je među desetak prašinom pokrivenih karavana i sedana gusto zbijenih na malom parkingu. Radije bih pešačio nego vozio nešto takvo, mislio sam. Frenk se vukao pored mene podignute kragne i ruku nabijenih u džepove. Vrh nosa bio mu je crven. Nije imao kaput ni šal, a toplina striptiz bara brzo se topila. Međutim, nije se činilo da mu je toliko hladno koliko je izgledao utučeno. Pogledao

sam ga dok smo prolazili kraj tojotinog parkinga i prošla me je jeza. Bilo je nečeg jezivog u njegovom držanju i stavu. Odisao je tom preplavljujućom, gotovo opipljivom usamljenošću.

Svi Amerikanci imaju nešto usamljeničko u sebi. Ne znam šta je tome razlog, osim možda što svi potiču od imigranata. Međutim, Frenk je celu tu stvar preneo na sasvim drugi nivo. Njegova jeftina odeća i neuredna pojava takođe su bili deo toga: niži čak i od mojih 172 centimetra, debeo, retke kose začesljane unapred; trenutno je izgledao mnogo starije nego što jeste. Ali to nije bilo sve. Bilo je nečeg lažnog u vezi s njim, kao da je čitavo njegovo postojanje bilo nekako izmišljeno. O tome sam razmišljao kada sam primetio nešto od čega mi se digla kosa na glavi. Ispred nas su stajali kontejneri za smeće opasani žutim policijskim trakama. Policajac je stajao pored. To je bilo mesto na kom su našli leš srednjoškolke.

Stvari koje su mi se gomilale u glavi sada su, u sporoj jezi, počele da se sklapaju. Deo iz članka u novinama koji je govorio da je iz novčanika ubijene devojkice uzet novac. Novčanica od deset hiljada jena s krvavom flekom koju je Frenk izvadio u striptiz baru. Činjenica da je Frenk spomenuo da trguje delovima za tojote a da nije pokazao ni najmanji interes za redove parkiranih tojota kraj kojih smo maločas prošli.

Govorio sam sebi da su to slučajni, nepovezani signali, ali nisam mogao da se oslobodim sumnje i, pre nego što sam došao k sebi, već sam se naoštrio. Morao sam u sebi da ponavljam da se smirim i da budem razuman. Nije normalno sumnjičiti nekoga za ubistvo samo zato što je lagao o svom poslu i što je imao novčanicu na kojoj je bila fleka od nečega što je ličilo na krv. Možda i nije lagao u vezi sa svojim poslom već brine samo o delovima koje uvozi, a ne o gotovim automobilima. Ponavljao sam te stvari u sebi, ali želeo sam da ih čujem od nekog drugog. Kada bi mi neko rekao, makar i preko telefona, da sam previše pustio mašti na volju, možda bi to bilo dovoljno da me izvuče iz tih misli. Jedina osoba za koju sam mislio da je sposobna za to bila je Džun.

„Uh, skoro je jedanaest“, rekao sam Frenku, pokazujući na sat. „Dgovorili smo se za tri sata, zar ne? Do ponoći?“

„Da, tako je. Ali baš se dobro zabavljamo, tek počinjem da se zagrevam. Šta ti kažeš, Kendži? Smetalo bi ti da produžimo za još dva sata?“

„Pa, zapravo“, rekao sam, „obećao sam devojci...“

Frenk se namrštio i lepo sam video kako mu svetlost nestaje iz očiju. Sranje, pomislio sam, evo ga, dolazi Lice.

„Ali ipak“, rekao sam, „posao je na prvom mestu! Nazvaću je.“

Odmarširao sam do govornice preko puta Koma teatra. Nisam želeo da je pozovem s mobilnog. Bio sam prilično siguran da Frenk ne razume ni reč japanskog, ali ipak nisam želeo da mi stoji iza leđa i sluša kako razgovaram s Džun. Bilo je pravo olakšanje kada se staklo govornice našlo između nas. U ovo doba noći, Džun je obično bila u mojoj sobi. Ne zato što je čekala da se vratim – volela je nasamo da provodi vreme tamo, čitajući ili slušajući muziku – već zato što kod kuće nema nikakvog skrovitog prostora za sebe. Roditelji su joj se razveli kad je bila mala i sada je živela s majkom i mlađim bratom. Majci govori da ide da uči kod prijateljice, i sve dok se kući vraća pre ponoći, nema nikakvih problema.

„Halo? O čao, Kendži.“ Osetio sam talas olakšanja samo čuvši joj glas, prilično dubok i hrapav za jednu šesnaestogodišnjakinju.

„Čao. Šta radiš?“

„Slušam radio.“

Džunina majka radi u prodajnom odeljenju osiguravajuće kompanije i znam da je Džun mnogo voli i da ceni sve što je učinila za nju. Stan koji njih troje dele u Takaidu ima samo dve sobe i kuhinju, ali kako joj majka svake večeri radi do kasno, ne bi li spojila kraj s krajem, poslednje što Džun može da joj predloži jeste da se presele u veći stan. Džun sam upoznao u Kabuki-čou. Nije se prodavala, ali je u to vreme radila neke izlaske uz nadoknadu. Izlazak sa sredovečnim muškarcima na večeru ili karaoke za koji bi dobila od pet do dvadeset hiljada jena. Ne razgovaramo mnogo o tome.

„Još uvek radim.“

„Jadniče, napolju je toliko hladno! Napravila sam rižoto. U loncu je.“

„Hvala, Džun. Znaš, klijent mi je pomalo čudan.“

„Kako čudan?“

„Ne znam, on... On je lažov.“

„Misliš neće da plati ono što je obećao?“

„Ne, nije to. Samo mi izgleda sumnjivo.“

Pružio sam joj osnovne činjenice o krvavoj mrlji i tojetama.

„I misliš da je ubica?“, rekla je. „Samo na osnovu toga?“

„Lupetam, je li?“

„Pa, nisam ga videla, ali...“

„Šta?“

„Mislim da znam na šta misliš.“

„U vezi sa čim?“

„Pa, način na koji je devojkica ubijena, mislim, prilično je nesvakidašnji, je li? Hoću reći, ne izgleda mi kao način na koji bi Japanac ubio nekoga. Šta on sad radi?“

Sve vreme sam gledao Frenka. Neko vreme je i on mene gledao, a onda mu je dosadilo pa je odlutao do igraonice preko puta i muvao se ispred nje.

„Gleda u kabinu Print kluba.“

„U šta?“

„Ma znaš, automat za fotografisanje koji ti posle odštampa fotke na male slatke nalepnice. Mislim da ne zna kako funkcioniše. Gleda u grupu devojčica koje poziraju za sliku.“

„Mislim da si onda bezbedan, Kendži. Ne mogu da zamislim ubicu koji pozira za Print klub fotke.“

Nisam siguran zašto, ali i meni se to činilo smislenim.

„Kendži“, rekla je, „slikaj se s tipom. Želim da vidim kako izgleda.“

Rekao sam da hoću i prekinuo vezu.

„O čemu se radi, Kendži? One devojčice baš uživaju. Mislim da se fotografišu. Je li to jedan od onih foto-automata za dokumenta?“

Počeo sam da objašnjavam, ali iza nas je stajao pripiti službenik s devojkicom, s izrazom lica koji bi mogao da zaustavi voz, i požurivao nas. Nekom drugom prilikom bih smislio odsečan odgovor, ali sad

sam bio zauzet oko Frenka i bilo je hladno i sve što sam rekao bilo je: „Dobro, dobro, daj nam samo malo vremena.“ Odlučio sam da preskočim objašnjenje i odmah pristupim fotografisanju. Frenk je rekao da nema sitnine, pa sam platio. Nakon što je izabrao pozadinu – japansku, yakitori postolje, postavio sam ga ispred automata. Insistirao je da se slikamo zajedno.

„One devojčice su se slikale zajedno, želim jednu s tobom.“

Da bi vas Print klub automat uhvatio u kadar, potrebno je da približite lica jedno uz drugo. Neću da kažem da mi je Frenk bio odvratn, ali nisam baš želeo da nam se obrazi dodiruju. Sama činjenica da je muškarac bila je dovoljno loša, a Frenk je imao i tu čudnu kožu. Bez bora, iako je on navodno u svojim tridesetima, lice mu nije bilo nežno, naprotiv – bilo je sjajno i mlitavo i nekako veštačko. U svakom slučaju, nije to bilo lice koje bih želeo da dodirne moje, ali Frenk je prebacio ruku preko mojih ramenâ, privukao me bliže sebi, okrenuo se ka ekranu i rekao: „Dobro, Kendži, okidaj!“

Frenkov obraz je bio hladan kao silikon za ronilačke maske.

„Hej čoveče, čuo sam da je taj tvoj gaidin strava.“

Dok smo prolazili kraj striptiz bara, ponovo sam naleteo na Satošija. „U ovo doba, cena je samo sedam hiljada po glavi, apsolutno bez dodatnih troškova!“, drao se u uši pijanaca u prolazu. Gledajući ga, shvatio sam na šta je mislio kada je rekao da je Kabuki-čo „lagan“. Ovde preovlađuje *sve-može* osećaj, lišen „normalnih“ obrazaca ponašanja kojima se morate povinovati, osećaj rasterećen iluzija veličanstvenosti ili srama. Ili zaradite svoj novac, ili vas otpuste pa krenete dalje. Frenk se zaustavio nekoliko koraka iza nas i proučavao je fotografije iz automata.

„Je li konobar rekao nešto o njemu?“, pitao sam Satošija. „Kao, recimo, nešto o novcu kojim je platio račun?“

„Ne, zašto?“